USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Evy Šonkové a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **M. B.,** zastoupený Mgr. Beatou Kaczynskou, advokátkou se sídlem Masarykovy sady 76/18, Český Těšín, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2022, č. j. OAM-71/LE-LE05-LE05-2022, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 10. 2022, č. j. 34 Az 28/2022-47,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce je polský státní příslušník, na kterého jsou vydány dva evropské zatýkací rozkazy (dále jen „EZR“) z Polska. Poté, co bylo rozhodnuto o jeho předání do Polska, podal žádost o udělení mezinárodní ochrany.

[2] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím rozhodl, že žalobci nelze udělit azyl kvůli existenci důvodů podle § 15 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), ani doplňkovou ochranu kvůli existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu. Proti rozhodnutí podal žalobce žalobu, kterou Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[3] Krajský soud dospěl k závěru, že existuje důvodné podezření, že se žalobce dopustil dvou vážných nepolitických zločinů, kvůli kterým nelze udělit azyl ani doplňkovou ochranu. Oba se týkaly drogové kriminality. První EZR vydal polský soud k trestnímu stíhání za trestný čin, za který by podle české právní úpravy žalobci hrozilo odnětí svobody na 8 až 12 let. Druhý EZR od jiného polského soudu se týká výkonu trestu odnětí svobody na 10 let. Za tento trestný čin by podle české právní úpravy žalobci hrozilo odnětí svobody na 10 až 18 let. Jedná se o vážné zločiny, konkrétně obchodování s drogami ve velkém rozsahu, v organizované skupině a mezi několika státy.

[4] I když od pravomocného odsouzení uplynula řada let (žalobce byl odsouzen v roce 1994 a trestný čin spáchal v roce 1992), tento časový aspekt je znatelně oslaben, neboť jsou dány závažné důvody se domnívat, že se žalobce i přes pravomocný odsuzující rozsudek drogové kriminality dopouštěl i později, v letech 2004 až 2005 v Nizozemí, Německu a v Polsku. Jak vyplývá ze spisu, žalobce se snažil trestnímu stíhání vyhnout, když na území ČR vystupoval pod cizím jménem a prokazoval se osobním průkazem s jinou identitou (na ten mu dokonce bylo vydáno pobytové oprávnění a řidičský průkaz). Dlouhá doba od vydání odsuzujícího rozsudku proto nebrání aplikaci §15 a § 15a zákona o azylu.

[5] Krajský soud také dodal, že ani špatný stav polské justice sám o sobě neodůvodňuje udělení mezinárodní ochrany. V řízení nevyšlo najevo, že by se žalobcovo trestní stíhání významně vymykalo obvyklým standardům země původu, tedy že by se jednalo o trestní stíhání vykonstruované a politicky či zájmově motivované a ovlivňované.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Stěžovatel namítá, že věc přesahuje jeho vlastní zájmy podle § 104a odst. 1 s. ř. s. kvůli zásadnímu právnímu pochybení soudu, které mohlo mít dopad do jeho právního postavení. Krajský soud se nesprávně vypořádal s námitkou stěžovatele o tom, že s ohledem na uplynutí třiceti let od spáchání předmětného trestného činu je namístě vylučující klauzuli neaplikovat.

[8] Oslabení faktoru času poukazem na jiné trestní stíhání je zcela nepřesvědčivé. I v rámci tohoto trestního stíhání se totiž jedná o čin, kterého se měl stěžovatel dopustit v dávné minulosti, před 17 lety. Stěžovatel také popírá, že by se tohoto trestného činu dopustil. Navíc za něj nebyl odsouzen, což výrazně oslabuje význam této skutečnosti. Dále nepovažuje za přiléhavé, že se měl vyhýbat trestnímu stíhání. Stěžovatel pobýval mimo Polsko kvůli nezákonnému rozhodnutí polského soudu o nařízení výkonu zbytku trestu, přestože jeho zdravotní stav výkon neumožňoval. Právě z obav před porušením práva na spravedlivý proces při návratu do Polska žádá o mezinárodní ochranu v ČR.

[9] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry uvedenými v rozsudku krajského soudu a navrhl kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost. Krajský soud se všemi námitkami uvedenými v kasační stížnosti již velmi podrobně zabýval ve svém rozsudku a od judikatury Nejvyššího správního soudu se neodchýlil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná. Jedná se však o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, a v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. je proto nejprve nutné posoudit, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní

zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního kasační soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS., v němž vymezil podmínky, za kterých je kasační stížnost přijatelná. Ve věci stěžovatele však tyto podmínky naplněny nejsou.

[11] Napadený rozsudek je přezkoumatelný. Krajský soud reagoval na všechny v žalobě vznesené námitky a důkladně se s nimi vypořádal.

[12] Stěžovatel spatřuje přesah svých vlastních zájmů v zásadním právním pochybení soudu. Toho se měl krajský soud dopustit, když nedostatečně zohlednil skutečnost, že od odsuzujícího rozsudku za jeden z trestných činů uplynulo již 28 let.

[13] Krajský soud však tuto otázku posoudil v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2020, č. j. 1 Azs 396/2020-37, publikovaným pod č. 4144/2021 Sb. NSS. Podle tohoto rozsudku je nutné *„zvážit, zda byl žadatel za činy, které vedou k vyloučení, již dostatečně potrestán, a zohlednit dobu, která uplynula od výkonu trestu podle toho, co je považováno za přiměřenou dobu podle norem EU, chování žadatele od jeho účasti na činu, včetně doby strávené ve vězení atd. Přitom platí, že čím závažnější byl spáchaný čin, tím menší význam tyto faktory mají.“*

[14] Krajský soud tak posoudil nejen dobu uplynulou od odsuzujícího rozsudku (přičemž výše citovaný rozsudek navíc mluví o době uplynutí od výkonu trestu, kdy v tomto případě trest ještě ani nebyl vykonán celý), ale právě také chování stěžovatele od jeho účasti na činu. Nejen že se měl stěžovatel v mezičase dopustit další trestné činnosti, ale také dle usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 22. 10. 2021, č. j. 11 Nt 434/2021-63, vystupoval na území ČR pod cizím jménem a prokazoval se osobním dokladem s jinou identitou, a to s cílem vyhnout se trestnímu stíhání.

[15] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že přezkum krajského soudu splňuje relevantní požadavky judikatury Nejvyššího správního soudu, od níž se nijak neodchyluje (nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikaturnímu odklonu) a krajský soud se nedopustil ani hrubého pochybení při výkladu hmotného či procesního práva. Zároveň se kasační stížnost nedotýká právních otázek, které dosud nebyly či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost proto soud odmítl jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[16] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost podmínky přijatelnosti nesplňuje. Kasační stížnost proto podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[17] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Ačkoli byla kasační stížnost odmítnuta, což je situace, na kterou obecně pamatuje § 60 odst. 3 s. ř. s., k odmítnutí pro nepřijatelnost dochází na základě zjednodušeného věcného posouzení případu (usnesení rozšířeného senátu

Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, publikované pod č. 4170/2021 Sb. NSS), a proto je namístě rozhodnout o náhradě nákladů řízení podle úspěchu ve věci. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, avšak nevznikly mu žádné náklady nad rozsah jeho úřední činnosti, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. ledna 2023

Mgr. Eva Šonková

předsedkyně senátu